

Sygn. akt I CNP 24/12

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi Centrum Biurowego Spółki z o.o. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego
w W. z dnia 30 listopada 2011 r., wydanego
w sprawie z wniosku Centrum Biurowego Spółki z o.o.
przy uczestnictwie U. sp. z o.o. i A. Spółki jawnej w likwidacji
o wypłacenie z depozytu sądowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wnioskodawca Centrum Biurowe Sp. z o.o. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 listopada 2011 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 21 lutego 2011 r. Sąd pierwszej instancji uwzględnił wniosek wnioskodawcy o wydanie mu z depozytu sądowego kwoty 206 932,67 zł, złożonej przez U. Sp. z o.o., uznał bowiem, że wnioskodawca wykazał, iż jest należycie umocowanym przedstawicielem A. Sp. jawnej. Natomiast Sąd odwoławczy uwzględnił apelację złożoną przez uczestnika A. Sp. jawną w likwidacji i zmienił zaskarżone postanowienie oddalając wniosek o wydanie kwoty zdeponowanej przez U., ponieważ dokonał odmiennej oceny - że wnioskodawca nie wykazał, iż jest właściwie umocowanym przedstawicielem uprawnionej spółki.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu drugiej instancji wnioskodawca zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania i niezgodność postanowienia z art. 68 w zw. z art. 67 § 1 k.p.c. w zw. z art. 75 k.s.h. polegające na uznaniu, że G. K. mógł jednoosobowo udzielić w imieniu uczestnika A. Sp. jawna w likwidacji pełnomocnictwa r. pr. E. W. do reprezentowania tej spółki w postępowaniu sądowym, co doprowadziło do nieważności postępowania sądowego o wydanie depozytu.

Skarżący wyjaśnił, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniósł szkodę w wysokości równej sumie, której nie wydano mu z depozytu, ponieważ pozbawiony został w ten sposób należnego mu wynagrodzenia.

Stwierdził też, że wzruszenie postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ponieważ nie przysługiwała od niego skarga kasacyjna.

Z tych przyczyn skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego postanowienia z prawem i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., mającym w niniejszej sprawie zastosowanie za pośrednictwem art. 13 § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy, wydanego w postępowaniu nieprocesowym, powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie postanowienia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności postanowienia z prawem.

Skarga wniesiona przez wnioskodawcę nie czyni zadość tym wszystkim wymaganiom łącznie. Nie zostały w niej zrealizowane obowiązki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., to znaczy obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy, ani obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W orzecznictwie wyjaśnione zostało, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia wymaga złożenia przez stronę skarżącą oświadczenia, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskazania rodzaju i rozmiaru tej szkody, a ponadto powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.). Skarżący tymczasem poprzestał na gołosłownym twierdzeniu, że poniósł szkodę, ponieważ nie mógł zaspokoić swojego

wynagrodzenia za sprawowanie zarządu. Wnioskodawca nie uprawdopodobnił w żaden sposób poniesienia tak rozumianej szkody ani jej związku z odmową wydania depozytu. Kwota złożona do depozytu stanowiła czynsz najmu należny wynajmującemu, którym wnioskodawca nie był, gdyż sam powoływał się na umowne pełnienie roli zarządcy cudzej nieruchomości. Jego uszczerbek miałby wynikać z niemożności zaspokojenia wierzytelności z tytułu wynagrodzenia zarządcy, jednak ani istnienie takiej wierzytelności, ani jej wysokość ani też związek przyczynowy pomiędzy wydaniem zaskarżonego postanowienia a szkodą nie zostały sprecyzowane, nie mówiąc już o ich wsparciu środkami potwierdzającymi.

W skardze nie znalazł się także wywód wyjaśniający dlaczego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wnioskodawca ograniczył się do stwierdzenia, że nie przysługiwała mu skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna nie wyczerpuje jednak katalogu środków, z których ewentualnie mógłby skorzystać wnioskodawca – zwłaszcza gdy podnosi zarzut nieważności postępowania z uwagi na nienależytą reprezentację. W skardze nie ma jednak rozważań na temat przyczyn niedopuszczalności wniesienia np. skargi o wznowienie postępowania.

W konsekwencji skarga wnioskodawcy nie wypełnia ustawowych wymagań konstrukcyjnych, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.